

เรื่องจริงใน
ร้านกาแฟ
ที่เป็นดั่งนิยาย

อักษรลิขิต

เรื่องจริงในบ้าน กาแฟที่เป็นดังเช่น นิยาย

ตะเกียงนา

เรื่องจริงในร้านกาแฟที่เป็นดังเช่นนิยาย

ผู้เขียน : อักษรลิขิต

อำนวยการผลิต : อรรถกฤต บุญทวี

บรรณาธิการ : ตะเกียงนา

ปกและรูปเล่ม : อรรถกฤต บุญทวี

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์โปเรชั่นส์ จำกัด(มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน
กทม. 10170

จัดทำโดย : อรรถกฤต บุญทวี

ผู้จัดจำหน่าย : บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 ถนนปลายบาง ต.บางกรวย
อ.มหาสวัสดิ์ จ.นนทบุรี 11130

จำนวนครั้งที่จัดพิมพ์ : พิมพ์ครั้งที่ 1

วันที่จัดลิขสิทธิ์ :

ความเป็นมา

เสียงบดเมล็ดกาแฟ ดังกังวาลคล้ายดนตรีบทแรกของเช้าวันใหม่ กลิ่นหอมอบอวนที่ลอยปะปนกับแสงแดดยามสาย ทำให้ผู้คนที่เดินเข้ามาในร้านนี้พร้อมที่จะสลัดทิ้งความวุ่นวายของโลกไว้ข้างนอกประตูชั่วคราว ที่นี่...คือพื้นที่เล็ก ๆ ซึ่งเวลาเดินช้ากว่าข้างนอกนิดหนึ่ง และบางทีคำพูดของคนแปลกหน้าอาจกลายเป็นคำตอบของชีวิตใครบางคนโดยไม่รู้ตัว ในร้านกาแฟแห่งนี้ มีเรื่องเล่ามากมายที่ไม่มีอยู่ในหนังสือเล่มใด เรื่องจริงของเรา คนชงกาแฟ และผู้คนที่มานั่งพัก มาคิด มาคุย หรือบางคนมาเจียบ ๆ เพื่อฟังเสียงหัวใจของตัวเอง กาแฟหนึ่งแก้วอาจไม่เปลี่ยนโลก แต่บางครั้ง...มันเปลี่ยน “ความเข้าใจในชีวิต” ของใครบางคนได้ หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อขายกลิ่นหอมของกาแฟหรือเมล็ดพันธุ์จากต่างแดน หากแต่เป็นการบันทึก “ความจริง” ที่ซ่อนอยู่ระหว่างรอยยิ้ม การสนทนา และความเจียบของผู้คนในร้านเล็ก ๆ แห่งนี้ ความจริงที่บางครั้งเรียบง่ายจนเรามองข้าม และบางครั้งก็ซับซ้อนจนต้องใช้เวลาหลายปี เพื่อทำความเข้าใจ

เปิดประตูร้านวันแรก.....ปีนั้นฝนตกไม่ขาดสาย...
เสียงฝนกระทบหลังคาของร้านที่ดังคล้ายจิ้งหะหั่วใจที่กำลังเต้น
และสั่นเบา ๆ ของคนเริ่มต้นสิ่งใหม่ ในช่วงเวลาที่ทั้งเมืองเงียบ
สงัดเพราะโรคระบาดครั้งใหญ่ ผู้คนต่างต้องสวมหน้ากาก แต่ใน
มุมเล็ก ๆ ของซอยที่เงียบๆแห่งนี้ กลับมีร้านกาแฟเล็ก ๆ เปิด
ประตูต้อนรับลูกค้าผู้มาเยือน

ไม่มีป้ายไฟ ไม่มีเสียงโฆษณา มีเพียงแสงไฟอุ่นจาก
หลอดเล็ก ๆ เหนือเคาน์เตอร์ไม้ และกลิ่นอวลของกาแฟที่หอมจน
ทำให้อุณหภูมิเหมือนฝนหยุดตกอยู่ชั่วคราว ทุกอย่างเริ่มต้นจาก
ความฝันเล็ก ๆ ของคนสองคนที่อยากมี “ที่พักใจ” สำหรับทั้งตัว
เองและคนแปลกหน้าที่หลงเข้ามาในวันที่โลกกำลังปิดประตูใส่
กัน

ในฤดูที่ผู้คนกลัวการพบหน้า ร้านกาแฟแห่งนี้กลับเป็นที่
ที่ผู้คนเริ่มมองตากันอีกครั้ง ท่ามกลางกลิ่นอายของกาแฟที่เพ่ง
สกัดเสร็จใหม่ ๆ อีกทั้งกลิ่นฝน และความเงียบที่พูดแทนคำ
มากมาย

เอาจริงๆ ไม่รู้มาก่อนหรือหนะ ว่าจะได้มาเป็นนักเขียน
อิสระขนาดนี้ มารู้อีกทีก็เวลานี้แหละนะ เรื่องแล้วเรื่องเล่าที่เขียน
จบไป ส่งไปขาย หลายสังกัด ได้เงินมาเก็บหอมรอมริบไว้ได้
หลายเหมือนกัน เกินมาเยอะพอควรจะเข้าเรื่องแล้วว่า ถ้ารู้มา
ก่อนว่าปั่นปลายจะมาเป็นนักเขียนขนาดนี้ คงจะบันทึกเรื่องราว
ทั้งดีจนน้ำตาจะไหล และไม่ค่อยจะดีจนนอนไม่หลับไว้ทั้งหมด
แต่ก็ไม่ได้ทำไง ก็เลยต้องนึกย้อนไป สัก ห้า หก ปี เห็นจะได้
อย่างที่กล่าวมานั้นแหละ ถ้าจดจำได้ อยากจะจดจำว่าลูกค้าราย
ไหนหนอ ที่เดินก้าวเข้ามาอุดหนุนเราเป็นรายแรก แต่ความจำ
ของคนเรา ก็ไปจดจำได้แต่รายที่ทำให้เรานอนไม่หลับเสมอๆ

ตั้งแต่เปิดร้านมาก็ 5 ปีแล้วนะ....มีเรื่องราวมากมายให้
จดจำ...และแก้ไข ก็เลยขอเล่าให้ฟัง เผื่อคิดว่าสิ่งต่างๆน่าจะมี
ประโยชน์และความบันเทิงสำหรับคนที่อนาคตอาจอยากเปิดร้าน
กาแฟหรือเป็นประสบการณ์ในการบริหารงานต่อไปได้.....

ตอน ไม่รู้ว่าวันหนึ่งจะมี 007 มาที่ร้าน

“สวัสดีจ้ะ...แหม..ร้านสวยจัง มีอะไรให้ลิ้มลองบ้างจะ
วันนี้..” ฟืด ฟืด.. “

เป็นเสียงของชายวัยค่อนข้างไปทางกลางคน หล่อนเป็นลูกค้าผู้มา
เยือนของเช้าวันหนึ่ง กล่าวทักทายเจ้าของร้าน ที่ยืนเด่นอยู่หลัง
เคาน์เตอร์ เครื่องชงกาแฟ พร้อมกับการหมุนตัวของหล่อน เพื่อ
ส่งกระจกที่ประตูหน้าร้าน แล้วยกมือที่มีขวดสเปรย์แอลกอฮอล์
ฉีดพรมไปทั่วร่างกาย เพื่ออะไรนะเธอ... ในเวลานี้ เราถึงรู้ได้ว่า
หล่อนจะแสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง สะอาดสุดๆ เพื่อ
อยากจะสานสัมพันธ์ ตั้งแต่วินาทีแรก หรือความอยากรจะสนิทชิด
เชื้อ อะไรประมาณนั้น เพราะอะไร..มาติดตามกันต่อไป

“คุณลูกค้าดื่มกาแฟ หรือเปล่าครับ.. หรือเป็นพวกน้ำ
ผลไม้ เราก็มีนะครับ..” บาริสต้า ชายเจ้าของร้าน ส่งเสียงเชียร์
ให้ดื่ม อย่างเอาอกเอาใจคุณลูกค้า ท่านนี้อย่างจริงจัง

“เข้าๆ แบบนี้..ฉันชอบดื่มกาแฟพวกที่ใส่นมด้วย
ประมาณนี้ แนะนำฉันหน่อยสิ...แฮม..บาร์สต๊าฟี่นี้ไม่เหมือนที่อื่น
เลยนะ..แต่งตัวดูดีจัง..” ลูกค้าผู้ที่ทำให้เราจดจำได้รายนี้ เริ่มทำ
ความคุ้นเคย

“ขอบคุณครับ สำหรับคำชม ถ้าคุณชอบกาแฟใส่นมก็
ต้องเป็น คาปูชิโน สิครับ..ลองเมนูนี้มั๊ยครับ ส่วนขนม ผมแนะนำ
เป็นครัวซองนะครับ...ของเราอบสดใหม่ๆ จากแป้งดิบเลยนะ
ครับ”

“ขนม คงไม่หละ ขอแต่ กาแฟคาปูอย่างเดียวก่อน จะดูซิ
ว่าฉันจะชอบมั๊ย ..”

“ได้ครับ”

“ว้าว...เธอชง อร่อย เริดมาก ใช้นมอะไรเหรอ...”

เมื่อบาร์ิสตร้า ของเราได้ยิน ก็ยกกล่องนมสด ให้ดูอย่างเต็มอก
เต็มใจ ไม่ปิดบังใดๆ

“พรงี้ฉันจะมาแต่เช้าเลยนะ มาลองเมนูอื่นๆ ของร้าน
เธออีก สวัสดิ์จีจะ...บ้ายบาย”

เมื่อลูกค้ากลับ ออกไปขึ้นรถแล้ว บาริสตร้าของเรา ก็รีบเดินไปดู
พร้อมจดจำยี่ห้อ และทะเบียนรถทันที หวังไว้ในใจว่า เราจะ
บริการลูกค้าให้ดีที่สุด ด้วยการจำรถ และความชอบ ลักษณะ
นิสัยของลูกค้าแต่ละรายให้ได้ก่อน

อ้อ....ลืมแนะนำชื่อเสียงเรียงนามที่จะใช้เรียกและเป็นชื่อในตัว
ละครของเรื่องนี้ บาริสตร้าขาย ใช้นามสมมุติว่า พี่เดีย นะคะ
ส่วนตัวบาริสตร้าหญิง ใช้นามสมมุติว่า เรา ค่ะ เหตุผล ที่จะใช้
นามว่า เรา เพราะ เรา เป็นผู้เขียนเรื่องนี้ทั้งหมดนั่นเอง

เข้าวันฝนพำ ที่เราคิดว่าไม่น่าจะมีลูกค้ารายไหนหลง
เข้ามาแน่ แต่แล้ว

“สวัสดีฮ้า.....วันนี้อยากดื่มอะไรใหม่ๆ กว่าเมื่อวาน
แนะนำอะไรอีกดี” เป็นคำทักทายจากลูกค้าคนเมื่อวาน ที่
เราคาดหวังว่าจะได้เป็นลูกค้าประจำ เพราะขนาดฝนตกขนาดนี้
หล่อนยังลุยฝนมาหาเรา

“เชิญด้านในดีกว่านะคะ...ฝนจะสาดเปียกหมดคะ..”
เราเริ่มเชื้อเชิญ ให้หล่อนเข้าร้าน ในช่วง โรคระบาด โควิด 19 นั้น
แสดงให้เห็นว่า เรา ไว้วางใจลูกค้าที่เพิ่งรู้จักกันได้จากการมา

เยือนร้านเรา เพียงครั้งเดียวเมื่อวาน แต่ก็เหม... ฝนกระหน่ำ ไม่
เบาเลยนะ ถึงแม้ร้านเราจะกั้นด้านหน้า แต่ก็ต้องมีช้อยกเว้น
บางหละ สำหรับลูกค้าที่คาดหวัง ให้เป็นลูกค้าประจำ

“ไม่หละจ๊ะ ...ฉันชอบนั่งดูสายฝน “ ว่าแล้วหล่อน ก็
หยิบสเปรย์ แอลกอฮอล์ ออกมาฉีดพรมไปทั่ว เราเห็นแล้วก็นึกถึง
ในตัวลูกค้า ดูสะอาดดี น่าคบหา นะคนนี้

“อยากดื่มอะไรคะ..วันนี้ .. กาแฟ หรือพวงชา ของเราก็
หอมดีนะคะ...”

“ชาเขียว ดีกว่า โอยนึกถึงชาหอมๆ ลอยมาเลย”

ขณะนั้นเอง บาริสตราชายของเรา ในที่นี้คือ พี่เดีย พอได้
ยีนผ่านหู เพียงไม่กี่นาที ชาเขียว สีสดใส กลิ่นหอมลอยพุ่ง ไปทั่ว
ร้าน ก็เสร็จพร้อมเสิร์ฟ

“ โห....น่ากินจังสีสดและกลิ่นหอม...”

“ อืม....หอม หวานมัน...อันนี้ใช้ชาของอะไร แล้วกินมอะไรอะ..
มันนุ่มมากเลย”